

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'ΥΛ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνεία εκ του προηγούμενου)
ώμορα, θαυμάσια εινε εδω! ψιθύρισε χαρούμενος ο Χόλμς. Εινε η άποθήκη κάποιου άπάχη, ασφαλώς. Μ' αυτά δλα γίνεται ένα άνασταυρωτάο κρεβάτι. Κι' άφου έκανε ένα πρόχειρο στρώμα, εαπλώθηκε για ν' άναπαυθή.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΙΦ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ.

Στό μεταξύ του Μαορί εινε ανεβή στο καφεείο του «Αίματοθαμμένου Άπάχη». Μόλις μπηκε εκεί, θλέποντας όλους τούς άπάχηδες να κοιμούνται βαρείας, ψιθύρισε:

—Όλοι τους εινε σκίπτα στο μεθυσί. Πιούν νά ρωτήσω; —Η θορυβώδης είσοδος του, ώστόσο, ζύτησε τόν 'Αλφόνσο, πού πάντα λαγοκοιμώταν.

—Γιατί κοιμούνται όλοι τόσο βαρεία; τόν ρώτησε ο Μαορί.
—Ένας νεοούλλεκτος άπάχης πλήρωσε τήν είσοδό του! τού άπάντησε ο 'Αλφόνσος.

—Και πού εινε τώρα;
—Μέ τήν Ζανέττα, νοιζώ...
—Μέ τήν Ζανέττα ή κάτω στις κατακόμβες; τόν διέκοψε ο Μαορί, μ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

Κι' άφου κάθισε άντίκρου στόν 'Αλφόνσο, πού τόν κύτταξε σάν χαμένος, έξακολούθησε μ' έναν ερωτικό τόνο:
—Μπράβο, παλληκάρι μου! Έπέτυχες στήν έγγυση πιδωσες για τό νέο αυτόν άπάχη! Νά τόν χαιρέσαι!...

—Μά εινε σημαδεμένος άπάχης, τόλμησε νά διαμαρτυρηθ ή ο 'Αλφόνσος.

—Σου λέω και πάλιν νά τόν χαιρέσαι! Και κατόπιν πρόσθεσε:
—'Ε, και νάξερεις ποιός εινε αυτός!...

—'Αν σου τό πω θά τρομάξεις!...
—Ο 'Αλφόνσος άνατίρησε σούγκομος. Τού πέρασε σάν άστραπή άπ' τό μυαλό του ή σκέψη πώς ο σωτήρας του υπορούσε νάτανε κάποιος σπιούνης. Άρχισε λοιπόν νά λοναριάζη τις συνέπειες τής έγγυσηως ποδε δώσει νι' αυτόν.

—Ο Μαορί, άφου τόν κύτταξε λίγες στιγμές κατάντα, συνέχισε:

—Άκουσε ποτέ, 'Αλφόνσο, νά γίνεται λόνος για ένα περίφημο λαγονικό τής 'Αστυνομίας τού Λονδίνου, πού τό τρέμουν όλοι ο άνθρωποι του συναφιού μας στήν 'Αγγλία;

—Διάβολε! Εφώνισε ο νεαρός άπάχης. Δέν πιστεύω νά εινε ο Σέρλοκ Χόλμς!...

—Όλος κι' όλος, φιλαράκο μου άσπρομούρη! τόν θεοβάισε ο Μαορος, με μιά σατανική έκφρασι στο πρόσωπό του.

—Ο νεαρός άπάχης τινάχτηκε πάνω κι' άρχισε νά τρέμη σούγκομος. 'Η θέσι του ήταν τρομερή. Ένοιωθε καλά, πώς θά τού ήταν αδύνατο νά εφεύγη τόν θάνατο, όταν θά μάθαιναν οι σύτρηφοί του τή χειρότερη κι' άπο προδοσι πράξι του.

—Όστε αυτός εινε: Είσαι σίγουρος; ειαναρώτησε τόν Μαορί, πέφτοντας εανά στή θέσι του.

—Όπως με θλέπειε και σε θλέπω... Τόν ξέρω καλά, άπο γρόνια τώρα, άπάντησε ο Μαορος.

—Και ζή άκούσε; Δέν τόν ξεμπέρδεψε, Μαορί; τόν ρώτησε δδημώνας ο 'Αλφόνσος.

—Όχι, δέν τόν ξεμπέρδεψα. Άλφόνσο, τού άπάντησε ο Μαορος, κουνώντας θλιβερά τό κεφάλι του. —Ο Σέρλοκ Χόλμς έχει διαβολειμένη τύχη!... Τή γλώτωσε κι' άποψε, γιατι έτυχαι μιν έγω μαζί μου τό περιστρόφο μου.
—Τί άτυχία! φώναξε άναστεναζόμενος θλιβερά ο νεαρός άπάχης.

—'Ενοιωα σου, φιλαράκο μου, δλα θά διορθωθούν και πολύ γρήγορα μάλιστα! ειπε ο Μαορί, μ' έναν ένθουσιαστικό τόνο στόν μισοπειναμένο άπ' τόν τρώμο του νεαρό άπάχη.

Και χτυπώντας προστατευτικά τόν όμο του αντρόφου του, συνέχισε:

—Τάσιζα τα πράγματα μ' έναν τέτοιο τρόπο, πού δει θά μπορέση ποτέ πειά νά θυγή ζωντανός ο Χόλμς μέσα άπ' τά ύτόνεια. Έκει θά φορήση άπ' τήν πεйна και τή δίψα. Έοθυσε δλα τά σημάδια πούκανε με κικωλια στούς τοίχους τώνστούν, για νά γυρίση πίσω κ' έκλεισε καλά τήν καταπακτή. Νάσαι λοιπόν σίγουρος, παλληκάρι μου, πώς ο έχθρός μας θά παη άξεμολόγητος!

—Μά, άν θυρή άλλη έξοδο;
—Αυτό πού λές εινε αδύνατο!... 'Η κατακόμβες, καθώς έέρεις, έχουν πού μονάχα έξόδους. 'Η μιά εινε αυτή εδω κι' ή άλλ-

λη τό πηγάδι πού θρίσκεται στο Σαν-Ζερμαίν. Κι' άν υποθέσουμε λοιπόν πώς ο Χόλμς θά κατορθώση νά εφρή τό πηγάδι, πράγμα πούναί έξαιρετικά δύσκολο, πάλι δέν θά σωθή... Γιατι, ένω έου θά τόν περιμένει εδω, μιν τύχη και θυγή άπ' τήν καταπακτή, έγω θά τόν παρασφάλω με τό περιστρόφο στο χέρι, άπάνω άπ' τό πηγάδι!... Κατάλαβε, λοιπόν, πώς εινε αδύνατο νά μας φύγη ο φίλος;

—Ναι, άπάντησε ο 'Αλφόνσος.

—Ο Χάρρυ Ταξόν, θλέποντας ότι ο διδάσκαλος του άργούσε νά γυρίση στο σπίτι, άρχισε νά τυραννιέται άπό μια φοβερή άγωνία. Χίλιες δυό ύποψεις και ύποθέσεις, ή από χειρότερη άπ' τήν άλλη, περιούσαν άπ' τό μυαλό του. Μήπως ο Σέρλοκ Χόλμς έπεσε σε καυμία παγίδα του Μαορί; Μήπως χάθηκε στις κατακόμβες; Μήπως τόν πίνασε οί άπάχηδες; Μήπως, μήπως...

Κι' ή στιγμές, ή ώρες περιούσαν άργές, βαρείες, τυραννικές, γεματές φόβο κι' άγωνία.

Και τό χειρότερο γι' αυτόν ήταν, ότι δέν μπορούσε νά τρέξη εις βοήθειαν του άγαπημένου του διδασκάλου, γιατι τό ειχε δώσει τό λόγο του, πώς δέν θ' έφινε, ούτε για μιά στιγμή, μόνη της τή Ζαίρα.

—Ο Πιφ ο Γαλάσιος όμως, μόλις ξεμείθυσε, πήγε και σάτθηκε σκοπός έξω άπ' τό σπίτι του Μαορί. Μάτια όμως περιέμενε ώρες δολόκληρες νά ιδή τόν Μαορο νά θυαίνει στο δρόμο. Τέλος άποφάσισε νά παη νά παραφυλάξη έξω άπο τόν «Αίματοθαμμένον Άπάχη», με τήν έλπίση πώς ο Μαορί μπορούσε νάταν εκεί. Μόλις όμως ήταν έτοιμος νά φύγη άπ' τή θέσι του, τά μάτια του σπινηροβόλησαν άπο χαρά. Ειχε δη τόν θανάσιμο έχθρό του νά θυαίνει άπ' τό σπίτι του και ν' άπομακρύνεται σχεδόν τρέχοντας.

—Θαυμάσια! ψιθύρισε, τρίβοντας τά χέρια του άπο χαρά.

Και τόν πήρε εστίαση.

—Ο Μαορί θάδιζε γρήγορα και δέν γύρισε ούτε μια φορά πίσω του. Βλέποντας τό αυτό ο Πιφ άπύνησε.

—Διάβολε! ειπε μέσα του. Καλά, άπο μένα δέν μπορει νά φοβόται, γιατι εινε σίγουρος πώς με ξεμπέρδεψε. Γιατι όμως δέν γνοιάζεται για τό Χόλμς;... Λες νά τόν κατάρει;

—Άπο τό σπίτι του ο Μαορος τράβηξε κατ' ευθείαν στόν «Αίματοθαμμένον Άπάχη», όπου όμως δέν έμεινε παρά μονάχα δυό-τρια λεπτά. Ύστερα κατευθύνθηκε πρós τό πηγάδι του Σαν-Ζερμαίν.

—Όταν ο Μαορος έοτασε στο πηγάδι, τράβηξε τό περιστρόφο του κι' άρχισε νά κνήθ έθλτες γύρω άπο τό στόμιό του. Βλέποντάς τον ο Πιφ, πού ειχε κουφή πίσω άπο ένα μεγάλο και πυκνό θάμνο, ή όποιος θρόσκιασε είκοσι θήματα μακριά άπ' τό πηγάδι, άρχισε νά μοιολογή:

—Κάποιον παραμονεύει ο άνανδρος. Κι' αυτός ο κάποιος εινε σίγουρο πώς θρίσκεται στις κατακόμβες και πρόκειται νά θυγή άπ' αυτή τήν έξοδο. Ποιός τάχα νάσαι αυτός;... Μήπως εινε ο Σέρλοκ Χόλμς, πού έφυγε γτες άπ' τό σπίτι με τόν σκοπό νά εφρή τό θησαυρό;... Τό φοβάμαι πολύ αυτό!...

Και ο Πιφ ο Γαλάσιος, χωρίς νά γάχη καιρό, ξεκομπώσε τό ασκκάκι του και εετόλιζε άπ' τή ζώνη του ένα χοιτό σκονι με θηλειά στή μιά άκρη. Τό σκονι αυτό ήταν ένας λάσσος, ό-πως τό λένε οι 'Αμερικανι κυνηγοί, με τόν όποιο συλλαμβάνουν άγρια άλογα, θουβάλους και θηρία τής ζούγκλας άκούμ.

—Ύστερα, άφου έπιθεώρησε τόν λάσσο του, ο Πιφ, έπιασε μπρούμυτα, με τά θλέμματα του προσπωλωμένα άπάνω στόν Μαορο, πού έντωματάω ειχε εαπλώθη με τό πλευρό κοντά στο χέρι του εροπιφάδου.

Πέρασε μιά ώρα πού περιέμε έτοι ο Πιφ ο Γαλάσιος, όταν άξαφνα άνατίρησε σούγκομος άπο ένα ύψαιστο αίσθημα. Ειχε άκούσει τό δυνατό ροχαλήτο του Μαορί, ή όποιος άπτης και κατ'ακόπος όπως ήταν, νικήθηκε άπ' τόν ύπνο κι' άποκοιμήθηκε.

—Τώρα σ' έγω του γεριού μου, φιλαράκο μου! ψιθύρισε με ένθουσιασσι ο Πιφ ο Γαλάσιος.

Και μιά σατανική χαρά έλαμψε στα θλέμματά του. Κατόπιν, άφου άνασηκόθηκε λίγο, κρατώντας με τό ένα του χέρι τό λάσσο, άρχισε νά προχωρή σιγά-σιγά πρós τόν έχθρό του.

—Ο ύπνος του Μαορί ήταν τόσο βαρύς, ώστε ο Πιφ, χωρίς καμμία δυσκολία, τόν άφώπλισε σιγά-σιγά, τού πέρασε τή θηλειά του λάσσου στα πόδια του, κι' ύστερα πήγε κι' έδεσε τήν άλλη άκρη του σχοινού στόν κομμό ενός δέντρου, πού ύπρηξε εκεί κοντά.

(Άκολουθεί)

